

[Edvard Sørensen.]

dette Omraade efter Ministeriets Afgørelse, er stridende mod almindelig Retsfølelse og er saadan, at i Tilfælde af, at en Konflikt opstaar mellem en Kommune og dens Arbejdere, er Arbejderne i de fleste Tilfælde den stærke Part, og at en saadan Konflikt kan føres i næsten ubegrænset Tid, uden at Kommunen kan bruge de Midler, de ellers har, de Midler, at de kan sætte Fattighjælpsbestemmelserne i Kraft over for de konfliktberørte, hvad der efter Lovens rette Forstaaelse under saadanne Forhold maa være Meningen. Hvis Arbejderne sørger for at iværksætte Konflikten paa et Tidspunkt, da der er faa arbejdsløse og samtidig faa direkte bliver konfliktberørt, vil Ministeriets Afgørelse medføre, at der ikke tages det Hensyn til Kommunens Funktion som Forsorgsorgan, der bør tages. Jeg skal ikke komme ind paa en Gennemgang af Enkelthederne i disse Konflikter, jeg gaar ud fra, at de af de fleste er vel kendt fra Pressen. Jeg skal med et Par Ord omtale Tølløse-Sagen. Forholdene var saadanne, at der var 20 Arbejdere, som nedlagde Arbejdet og gik ud i Konflikt, og de er dermed direkte Konfliktdeeltagere og kan intet faa af Arbejdsløshedskassen. Skal de have offentlig Hjælp, bliver det med Fattighjælps Virkninger. Efter at Konflikten var opstaaet, henvendte nogle af de arbejdsløse Medlemmer af Afdelingen, Medlemmer, der ikke havde nedlagt Arbejdet ved Konfliktens Udbrud, sig til det sociale Udvalg og bad om Hjælp. Udvalget anviste dem Arbejde, Arbejde, som Kommunen satte i Gang, men dette nægtede de at overtage. Udvalget nægtede derefter at udbetale Hjælp uden med Fattighjælps Virkning i Henhold til Forsorslovens § 307, Stk. 4. Det er dette Standpunkt, dette efter min Opfattelse fuldstændig rigtige Standpunkt, Kommunen her indtog, som Ministeriet har underkendt. Man maa betvivle, at Afgørelsen i Henhold til Forsorslovens klare Bestemmelser i § 296 kan holde for en Domsafgørelse, og jeg har da ogsaa i en Bladmeddelelse set, at Departementschefen i Socialministeriet forsøger at trække lidt i Land paa denne Afgørelse, og jeg tror ogsaa, det vil være rigtigt for en sund Udvikling paa det Omraade, at man naar frem til en anden Afgørelse.

Jeg tror, mange efter denne korte Redegørelse vil have Forstaaelse af, hvor farlig en saadan Afgørelse er for en Sikring af Kommunernes Funktion som Forsorgsorgan. Jeg tror ogsaa, man vil forstaa, at efter denne Afgørelse aabnes der rige Muligheder

for at føre en Arbejdskamp, i hvilken det bliver Kommunerne, der skal betale Krigsomkostningerne. Ud fra disse Betragtninger vil jeg paa Linie med de Krav, der i saa Henseende er stillet fra De samvirkende Sogneraadforeninger, henstille til Socialministeren at gaa ind for Ændringer, der tager Sigte paa, at Kommunens forsoegsmæssige Funktion beskyttes i Tilfælde, hvor Arbejdskonflikter paaføres en Kommune i dens Egenskab af Arbejdsgiver. Denne Beskyttelse kan ske derved, at Personer, som under en saadan Arbejdskonflikt nægter at overtage anvist Arbejde i normal Arbejdstid og til den paa Egnen gængse Arbejds løn, ubetinget bliver at betragte som indblandet i Konflikten. Jeg henstiller til den højtærede Socialminister at tage dette Forslag op til Overvejelse.

Til sidst vil jeg gerne gøre et Par Bemærkninger til den højtærede Trafikminister, dels i Anledning af den Henvendelse, som Befolkningen i Randers Amt har rettet til Regering og Rigsdag i Anledning af Statsbanernes Overtagelse af nogle Bilruter i Randers Amt, eller deres Ansøgning om Koncession paa disse Bilruter, dels i Anledning af nogle Bemærkninger, Trafikministeren fremsatte for nogle Dage siden om Retningslinien for Statsbanernes Rutebilverpolitik. Adskillige ærede Medlemmer fra Randers Amt har jo allerede omtalt dette Spørgsmaal, og jeg kan fuldt ud tiltræde de Udtalelser, der er fremsat fra disse ærede Medlemmers Side. Det er jo saadan, at dette Spørgsmaal har vakt megen Uro i Randers Amt, og det er ikke denne eller hin Gruppe, der har rejst sig imod det, men man kan uden Overdrivelse sige, at det er en Uro, der har rejst sig paa tværs af alle politiske Partirammer. Vi har jo set, hvordan Befolkningen paa Møde efter Møde meget kraftigt har protesteret mod dette. Vi har set, hvordan de fleste af Amtets Sogneraad, uanset om Kommunen laa der, hvor Ruten gik, eller ej, har stillet sig bag ved disse Krav, og for faa Dage siden er der jo tilgaaet Trafikministeriet en Henvendelse fra hele Amtets Landbo- og Husmandsforeninger, som træder fuldstændig i Skranken for de Krav, der er stillet fra anden Side.

I disse Henvendelser retter man sig først mod det principielle, dette, at man ønsker, at Bildriften skal blive paa private Hænder, men da man jo ud fra den Lovgivning, vi har, maa erkende, at for disse Ruters Vedkommende ligger Afgørelsen i Ministeriets Haand, ønsker man en Udsættelse af hele Sagen, til Trafikspørgsmaalet er taget op til en samlet Løsning.